

paa den nysnævnte Lov af 1894 om Straf for Brug af urigtige Varebetegnelser, til Trods for at det i Dag foreliggende Lovforslag kun har 4 Paragraffer for hvilke der her er Brug, og disse 4 ere af en saadan Art, at det i Virkeligheden kun er 1, der kan komme i Betragtning med Hensyn til Navnet. § 1 handler om urigtig Varebetegnelse, hvorimod § 2 i det foreliggende Lovforslag drejer sig om skærpene Omstændigheder. I § 3 berøres Undtagelser, og § 4 giver forskellige Bestemmelser med Hensyn til Anvendelse af det røde Kors. De 3 sidste Paragraffer dreje sig altsaa ikke om urigtig Varebetegnelse. Derimod findes der ikke mindre end 9 Paragraffer i Lovforslaget, der decideret handle om uhæderlig Konkurrence. Med andre Ord: 1 Paragraf handler om urigtig Varebetegnelse og 9 om uhæderlig Konkurrence. Saa ser det i Virkeligheden underligt ud at kalde Lovforslaget Lov om urigtig Varebetegnelse m. m. Navnet paa en Lov skulde gerne være saadan, at det gaar ind i den almindelige Bevidsthed, at der eksisterer en Lov, der giver Paabud om visse bestemte Forhold, i dette Tilfælde altsaa om uhæderlig Konkurrence og falsk Reklame. Naar der er gaaet nogle Aar, og Loven er bleven gammel, skulde den, der ønsker Oplysning om vor Lovgivning angaaende falsk Reklame o. s. v., i selve Lovens Navn have nogen Vejledning om, hvor han skal søge. Men her er Lovens Navn blevet præget af en eneste Paragraf, hvorimod det Forhold, der omhandles i de 9 Paragraffer, ikke er antydnet i Lovforslagets Navn. Ja, ikke „antydnet“ er maaske for meget sagt. Der er i Virkeligheden to Bogstaver, der antyde noget, nemlig Bogstaverne m. m., men det forekommer mig, at det er en overordentlig blid Antydning af, hvad der findes i de 9 af Lovforslagets Paragraffer.

Jeg kan ikke omtale disse to Bogstaver, m. m., uden at komme ind paa et ejendommeligt Forhold i det høje Landsting, som viser, i hvor høj Grad det er lettere at kritisere end selv at gøre noget bedre. Et deroppe højt anset Medlem ankede ved en af Behandlingerne, vistnok første Behandling, meget over, at der ikke i Lovforslaget findes en Definition af Titelens Udtryk „falsk Reklame“ og „uhæderlig Konkurrence“. Det forekommer mig som sagt, at Ordene tale for sig selv, idet det er gaaet ind i den almindelige Bevidsthed, hvad der er falsk Reklame, og hvad der er uhæderlig Konkurrence. Men nu er der det ejendommelige

Forhold, at det højt ansete Medlem, jeg sigter til, var Medforslagsstiller til det foreliggende Forslag, hvor der ikke er andet end „m. m.“ til Betegnelse af de $\frac{8}{9}$ af Lovens Indhold, uden at der er taget noget som helst Forbehold i Anledning af, at der i Loven mangler enhver Definition af, hvad „m. m.“ skal betegne.

Spørgsmaalet bliver da: Hvorfor har det høje Landsting i den Grad lavet om paa Lovens Navn? For mig ser det ud, som om dette er begrundet i Ønsket om at komme bort fra det fremmede Ord „Konkurrence“ og deri, at den ærede Ordfører i Landstinget, der efter det forannævnte højt ansete Medlems Attest er den, der har, om jeg saa maa sige, Æren for Navneforandringen, har villet indføre et nyt Ord for Konkurrence, der hedder „Kappestrøb“, men har været meget uheldig i Henseende til at formaa Landstingets Udvalgsmedlemmer til at indføre dette Ord. Jeg vil i høj Grad advare imod, at vi i Rigsdagen komme ind paa at lave nye Ord eller forkætre Ord, der ere af fremmed Oprindelse, men have vundet fuld Borgerret i det danske Sprog og forstaas af alle. Det forekommer mig, at vi ellers vilde komme ind paa det, der er Vrangsiden af det norske Maalstrøb.

Her skal jeg pege paa, hvor meningsløst det i dette Tilfælde er at gaa bort fra Ordet Konkurrence. At man ikke kan bruge Ordet „Kappestrøb“ i Stedet for „Konkurrence“, er maaske ikke stærkt iøjnefaldende, naar man blot sammenligner disse to Ord, men allerede naar man forbinder dem med andre Ord, maa det forekomme søgt f. Eks. i Stedet for „Konkurrenceøjemed“, at sige „Kappestrøbsøjemed“, og endnu mere, naar man i Stedet for „en Konkurrent“ skal sige „en Kappestrøber“ eller „min Kappestrøber“. Det forekommer mig ikke at lyde godt og at være meget mindre betegnende end det fremmede Ord. Selv den ærede Ordfører i Landstinget maa have haft en Følelse af, at han ikke har truffet Sømmet paa Hovedet, naar han bruger dette Ord „Kappestrøb“, thi man vil finde, at han i sine Udtalelser Gang paa Gang ved Siden af at nævne Ordet „frit Kappestrøb“ samtidig for at undgaa Misforstaaelse tilføjer „fri Konkurrence“ og et andet Sted, hvor han i Konsekvens af sine egne Tanker burde sige „Kappestrøb“, bruger det Ord, som han ellers vil undgaa, nemlig: Konkurrence. Yderligere fremgaar det af den ærede Ordførers Redaktion af Lovforslaget, hvor vanskeligt det er at komme ind paa at lave nye Ord.